

Organ for de Sidste Vages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7

1. April 1909

58. Aargang

Guddommelige Hjernes Natur og Virkelighed.

Vi President Charles W. Penrose i Millennial Star.

Der synes at mangle den rette Forstaaelse eller det rette Begreb angaaende de i den hellige Skrift omtalte guddommelige Hjner. Nogle af de guddommelige Tilkjendegivelser, hvorom saavel det gamle som det nye Testamente beretter, ere blevne forstaaede som personlige Møder eller Sammenkomster med den Almægtige, medens de kun blevne givne i Form af Hjner. Naar dette er forklaret og Skrifstens Ord ansørte som Bekræftelse paa dette Faktum, opstaar der i nogle Personers Sind Twivl angaaende Virkeligheden og Værdien af saadanne Tilkjendegiveller. For Eksempel: Den første store Åabenbaring til Profeten Joseph Smith angaaende Åabeningen af denne Evangelie-Husholdning er fuldstændig rigtig opsattet som en virkelig Kommunikation fra Gud Fader og hans Søn Jesum Kristum til den unge Sandhedssøger. Dennes egen Fortælling om den betydningsfulde Tildragelse er smuk paa Grund af dens naturlige Simpelhed. Medens han bad i Tro i Overensstemmelse med Apostelen Jacobs 1. Kap. 6. Vers, i en Lund nær sin Faders Hus, saa' han midt paa Dagen i det aabne Solskin et herligt Lys, langt stærkere end Solen, neddale fra Himmelnen som en Støtte, og i denne saa han to Væsener ens i Form og Størrelse; idet den ene pegede paa den anden, sagde den: „Dette er min elskelige Søn, hør ham.“ Den unge Mandes Spørgsmål om, hvilken af de forskjellige Sekter, der var den rette, og Frelserens Svar, at de alle var afvegne, samt det Øøste, at Evangeliets Hylde skulde blive ham aabenbaret i rette Tid, var saa naturlig og vir-

felig, som nogen Samtale kan være; Profeten siger selv gientagende Gange, at det var „et Syn“; men dette Syn var af den samme Kraft, Betydning og Virkning, som hvis de himmelske Væsener vare komne ned fra Herlighedens Regioner og havde talet med Drengen, som nu i Alanden blev draget hen til dem og velsignet med dette direkte Svar paa hans Bon.

I vor Tid af Vanstro og Twivl er der mange Mennesker, som mod-sætte sig endog Tanken om Muligheden af, at Gud vilde nedlade sig til at tale med Dødelige, medens de dog indrømme, at han gjorde det i gamle Dage. Der kan imidlertid ikke ansføres nogen Grund, hvorfor Tiden skulde forandre den Almægtiges Beje og hans Hensigter. Da Marthren Stephanus blev stenet til Døde for sin Tro, sagde han: „Jeg ser Himmelens aaben, og Menneskens Søn staaende ved Guds højre Haand.“ Der er strevet i Ap. Gj. 7, 55.: „Men da han var fuld af den Helligaand, skuede han op mod Himmelens, og saa' Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds højre Haand.“ Men Folket, som stod omkring, ligesom mange vilde gjøre i vor Tid, ved Tænderne sammen og stenede ham. Hvad Stephanus saa', var et Syn, men det var virkelig, tydeligt og sandt. De, der vare omkring ham, saa' ikke mere end de, der vare med Saulus fra Tarsus, da Kristus aabenbarede sig for ham paa Bejen til Damaskus og straffede ham for hans Modstand mod Sandheden og fortalte ham, hvorledes han kunde lære Salighedens Vej at kjende. Det var et Syn, der blev tilstaaet Peter, Jacob og Johannes, da de saa' Moses og Elias med Jesus paa Forklarelens Bjerg. Mange Tilkjendegivelser af den Slags ere nedskrevne i det nye Testamente, af hvilke en af de største er den, der blev given til Apostlen Johannes paa Den Patmos, og som er beskreven i Johannes Åabenbaring. Det var ved et Syn, at Esaias saa' Gud sidende paa sin Trone i det Aar, da Kong Ussias døde (Esaias 6. Kap.). Mange af Herrens Tilkjendegivelser i det gamle Testamente skete ved Syner. I 1. Kong. 22, 19. fortæller Profeten Michæas: „Hør derfor Herrens Ord: Jeg saa' Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær staaende hos ham, hos hans højre og hos hans venstre Side.“ Dette saa' han tydeligt i et Syn. Ligeledes aabenbarede Gud Himmelens Hemmeligheder til Profeten Daniel „i Synerne om Natten“. Det forgangne, det Nærværende og det Tilkomende er bleven indfoldet for Guds udkaarede Djener ved Syner og Drømme, og Alt det, de forudsagde, og den Underretning, de meddelte, blev altsammen opfyldt paa det nøjagtigste. Nogle mene, at saadanne Tilsælde, som at Gud talede Ansigt til Ansigt med Moses, og at han talede med Moses og Aaron, Nadab og Abihu og 70 Eldster (2. Mos. 24, 9—11.) varer Syner; men disse Tilkjendegivelser varer virkelige; disse hellige Mænd baade saa' og hørte, hvad de bestrev. Deres Bidnesbyrd ere klare og bestemte.

Naar Syner gives angaaende Ting, der tilhøre Fortiden eller Fremtiden, da vise de sig, som om det var i Nutiden. Dette er Noget, der ikke let kan begribes af Personer, som aldrig ere blevne velsignede med et saadant Syn eller himmelske Tilkjendegivelser. Det Tilsorladelige i dette vil ikke desmindre blive forstaaet ved at læse Johannes Åabenbaring med dyb Eftertanke; den indbefatter Ting, der ere set, Ting, som ske nu, og Ting, der ville ske. Flere af de profetiske Dele ere allerede opfylde, medens andre endnu ikke ere blevne det. Saaledes saa' han Opstandelsens Orden, af hvilken een vilde finde Sted 1000 Aar før den sidste. De forstjellige Opstandelser af de Døde blev alle viste til ham; endog Jordens endelige Gjenløsning, indtil den bliver iført Guds Herlighed og Herren selv skal besøge den og dvæle blandt dens Indvaanere, blev tydeligt vist ham i det storflaaede Syn.

Åabenbaringen til Profeten Joseph Smith og Eldste Sidney Rigdon, udskrevet i Pagtens Bog 76. Kap., er en anden Illustration af, hvorledes forgangne, nærværende og tilkommende Tildragelser kunne blive udsoldede og tydeliggjorte ved et himmelsk Syn, og vi betragte dette som et af de vigtigste og herligste Syner af det Slags, som findes oppegnet i vor Tid i hellige Bøger, der ere i Menneskeslægtens Besiddelse. Sproget, som er anvendt deri, er saa simpelt og tydeligt, at der ikke udkræves nogen extraordinær Lærdom for at satte og forstaa dets Betydning. I den Henseende er det betydelig forstjelligt fra mange af de hebraiske Meddelesser, der som oftest ere iklaedte billedlige Formier og metaforiske Fremstillinger, maaſke let forstaaelige for Orientens Folk, men ofte usattelige for den almindelige Læser i disse Lande. Ikke desmindre, naar en guddommelig Meddelelse er given paa en billedlig Maade, søger man almindeligvis at finde dens Menning, saaledes i Peters Syn om Dugen med de firsøddede Dyr, Ezekiels Profetier, Johannes Åabenbaringer og lignende Tilkjendegivelser, medens i andre Tilsælde Meningen er skjult eller beseglet, indtil den bestemte Tid kommer til dens Udlæggelse. Men alle disse hentyde til virkelige Ting, Personer og Tildragelser.

Mange af Åabenbaringerne af Guddommen blevne uden Twivl givne ved guddommelig bestikkede Engle, der skulde repræsentere Guds Person. En Sammenligning af en Del Skriftsteder vil let bevise dette. Da Jacob brødes med en „Mand”, som rørte ved hans Hostefaal, siger han: „Jeg haver set Gud Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst”. (1. Mos. 32, 24.—30.) Men naar Jacob selv taler om det Væsen, som har ledet ham hans hele Liv, bencevner han ham „den Engel, som mig haver igjenløst fra alt Ondt”. (1. Mos. 48, 15.—16.) Den samme Tanke optages i Hoseas 12. 3. og 2. Mos. 13, 2., hvor vi læse: „Og Herren gif for dem, om Dagen i en Skytøtte og ledte dem paa Vejen, og om Natten i en Ildtøtte at lyse for dem, at de kunde vandre Dag

og Nat." § 2. Møs. 14, 19. faldes denne Person „en Guds Engel“. Denne Engel nævnes ofte som „Abrahams, Iсаакs og Jacobs Gud“ og var autoriseret til at bruge det hellige Navn, hvilket kan ses i 2. Møs. 23, 20.—23., hvor det forklares saaledes, at Guds Navn „er midt udi ham“.

Moses var særdeles benaadet af Gud ved at kunne samtale med ham i Tabernaklet og paa Bjerget, hvor han skuede en Del af hans Herlighed (2. Møs. 33, 11.—23.), men der er en Beretning angaaende Herrens Tilkjendegivelse for Moses, der undertiden bringer Twivl til en Kritikers Sind, om det var virkelige Samtaler, han havde med Gud, hvorom Mosebøgerne berette. Det Væsen, som i 4. Møs. 12, 5.—8. faldes „Herren“, siger om Moses: „Jeg vil tale mundtlig med ham, og synligen og ikke i mørk Tale, og han skal bestue Herrens Lignelse“. Ordet „Lignelse“ mener man skal betyde, at Gud ikke er et personligt Væsen i Skikkelse af et Menneske; men lidt nærmere Overvejelse vil snart vise, at overfor dette Argument gjør det ingen Forskjel, om Gud virkelig talede til Moses eller andre Profeter i egen Person, eller om han sendte Væsener fra det Høje, som han havde givet sit Navn for at repræsentere ham. Moses saa' Guds „Lignelse“, og paa den Maade blev den guddommelige Person tilkjendegivet, hvilket igjen harmonerer med Beretningen i 1. Mosebog, at Gud skabte Mennesket efter sin egen Lignelse og i sit eget Billede, og ogsaa med Jacobs 3, 9., hvor det siges, at Mennesket er gjort efter Guds Lignelse. Paulus siger i 1. Kor. 11, 7., at Manden er Guds Billede og Ere.

Baade Gud Fader og Guds Søn giver sig undertiden tilkjende og taler ved og igjennem guddommelig bestikkede Sendebud. Naboberingen til Johannes paa Patmos blev given ved en Engel, som talede for baade Faderen og Sønnen. (Aab. 1, 1.; 22, 8.—9.). Den Helligaand, som er den tredie Person i Guddommen, var bemyndiget og sendt af Jesum Kristum, da han opfoer til det Høje for at indtage sin Plads ved Faderens højre Haand, og den skulde repræsentere baade Faderen og Sønnen, og Guds Aands Stemme var uden Twivl Guds Røst, ligesom det er i Dag i Oprettelsen af himmelst Kommunikation for at opfylde de gamle Profeters Forudsigelse i Johannes 14, 15.

Der siges i det nye Testamente, at „ingen Mand har nogen Tid set Gud“; men i det gamle Testamente findes der mange Beretninger om, at Gud viste sig for Mænd, og i 2. Mos. staar der jo udtrykkelig, at Gud talede med Moses Ansigt til Ansigt. Dog findes der ingen Modsigelser heri, naar vi kun forstaa det ret. I Johannes 1, 18. siges: „Ingen har nogen Tid set Gud, men den Enbaarne, som er i Faderens Skjød, har forklaret ham.“ Dette tilkjendegiver, hvem det Væsen er, som af Hebræerne blev kaldt Jehovah. Han var i Beghyndelsen hos Gud, og han var Gud. Han var det fuldstændige Udtryk, Billede og Tilkjende-

givelse af Faderen. Alle Mennesker ere skabte i Guds Billede; men Jesus er det udtrykte Billede af Guds Person (Heb. 1, 3.). Derfor var han som Jehovah en Legemliggjørelse af Alt, hvad der var guddommeligt. „Guddommens Hylde er i ham.“ Derfor kunde han vise sig som Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud, men naar det behagede ham, kunde han sende en Engel og give ham sit Navn, saa at denne med fuld Ret kunde repræsentere Gud overfor de dødelige Mennesker.

Som vi have forklaret, kunne endvidere disse guddommelige Væsener komme til Mennesker i Kjødet i deres egen Persons Udseende eller vise sig i Syner saa virkelige, at det kan betragtes, som om de selv havde været til Stede i deres virkelige og substantielle Legemer; men i ethvert Tilsælde vil Budskabet, der er meddelt, Tildragelsen, der er forudfortalt, eller Herligheden, der er fremstillet, være af lige saa stor Ægthed og have lige saa stor Betydning. Der gives guddommelige Drømme, men der gives ogsaa Drømme, der ere fuldstændig værdiløse, Sindets Vandring under Sovnen, uden Betydning og Mening. Et aabent Syn er af en helt forskellig Karakter, og naar det kommer fra Gud, er det klart, udtryksfuldt og frugtbringende ved Undervisning og Oplysning til Menneskets Gavn uden at være Luner eller Indfald af en usund Indbildningskraft. Et saadant guddommeligt Syn vil forekomme ligesaa virkelig, som en fysisk Gjenstand kan opfattes med det natrulige Syn. Dog kan det ses med det aandelige Øje, uden at nogen af dem, der ere i Nærheden, kan se Noget.

Naar Mænd have set Gud, hvorom der berettes i hellige Skrifter, blev de saaledes paavirkede, at de vare „aandelige“. Derfor er det Sandhed, at ingen almindelig, naturlig „Mand har nogen Tid set Gud“; thi naar nogen Dødelig er blevne gjennemtrængt med Guds Kraft og saaledes indsvøbt i Guds Aland, at han kan taale at se Gud, er han fuldstændig forvandlet. Men endda kan et Menneske i den Forfatning ikke udholde Hylden af Guds Herlighed og leve i Kjødet.

Alle Tilkjendegivelser af den Almægtiges Nærhed, Kraft, Englebetjening, Syner, Drømme og Alandens Gaver tilhøre Menneskene lige saa meget i Dag, som de nogensinde have gjort i denne Jordes Historie. De ere blevne nydte og nydes nu ved Guds Maade i Forhold til Guds Barns Behov i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, oprettet ved Åabenbaring for at fuldstændiggøre Tidernes Hyldes store Husholdning, i hvilken enhver Belsignelse og guddommelig Kommunikation, som tilhører Menneskene, skal blive samlet til Et ved dem, der ere i Kristo, inden hans Komme, som var, som er, og som bliver en Gud for evig.

Missionspræsidentens Besøg i Jylland.

Missionspræsident Andrew Jenson aflagde i Ugen 1. til 8. Marts et Besøg i Aarhus og Aalborg Konferencer, under hvilken han i Forening med de respektive Konferencepræsidenter Andrew H. Andersen og Isaak A. Jensen og andre Zionsældster afholdt Møder i Odense, Aarhus, Randers, Frederikshavn og Aalborg. Paa et Par Undtagelser nær vare disse Møder vel besøgte af Hellige og Fremmede, og en rig Hylde af Guds Land var udgydt over baade Talere og Tilhørere, som lyttede med stor Opmærksomhed til det, der blev forkyndt dem. Præs. Jenson agter under sit Ophold i disse Lande at tilbringe en stor Del af sin Tid med at besøge Missionens forskjellige Konferencer og Grene for at prædike Evangeliet baade offentlig og privat samt for at opmuntre de lokale Eldster til fornhet Nidkjærhed og Anstrengelse for at udbrede Sandheden blandt Danmarks og Norges Indvænere.

„Jorden rundt“

er Navnet paa en Bog, der er forsattet af Missionspræsident Andrew Jenson, da han i Egenstab af Kirkens assisterende Historiker foretog en Rejse omkring Jorden i Aarene 1895—1897. Et tydeligt og livfuldt Sprog gjengiver han, hvad han har set og oplevet, hvilket yderligere belyses ved 96 gode Illustrationer og et Palæstina-kort. Bogen er ikke alene interessant at læse, men den er tillige en Kilde til Undervisning og Lærdom. Den vil kunne faas paa de respektive Konferencekontorer for den billige Pris af 3 Kr. med Tillæg af Postporto for Udenhedsboende.

Besøg paa Sandwicherne.

Kirkens Præsident, Joseph F. Smith, forlod i Forening med en Del af sin Familie og præsiderende Bisshop Chas. N. Nibley med Familie Salt Lake City den 18. Februar for at aflagge et Besøg paa Sandwicherne i det stille Hav. Turen og Opholdet paa Øerne frem og tilbage vil medtage 6 Uger; den største Del af Rejsen vil foregaa over Havet. Præs. Smith har gjentagne Gange udført Missioner til disse Øer og taler Sproget som en Indfødt; han er velkendt og højt elsket af de Hellige der.

En fort Beskrivelse over denne Mission vil maaße interessere vores Læsere. De første ti af vore Eldster landede i Hovedstaden Honolulu

Torsdag den 12. November 1850, samme Åar som Apostel Crastus Snow ankom til Kjøbenhavn i Juni.

Sproget paa Sandwichøerne vanskeliggjorde meget Missionsarbejdet der, men de indfødte af Befolkningen anvammede Budskabet med Beredvillighed og Glæde, saasnart de fik det at høre i deres eget Tungemaal og Evangeliets rige Gaver og Velsignelser kom i rigt Maal de Troende til Gode. Antallet af de Indfødte paa den hele Øgruppe udgjør omtrent 30,000, af hvilke nu henved 8,000, eller $\frac{1}{3}$, have forenet sig med Jesu Kristi Kirke, og Arbejdet gaar stadigt frem, saa at der er lyse Udsigter til, at hele den indfødte Befolkning inden længe vil slutte sig til vort Samfund, da den med Tilsredshed har erfaret, at Mormonernes Værdomme er praktiske, og at deres Religion sikrer baade timelig og aandalig Frelse.

Mormonkirken har ved sine Repræsentanter lært Folket paa disse dejlige Øer, hvorledes de kunne udnytte baade Land og Vand til størst mulig Nytte, saa at de kunne blive uafhængige og lykkelige. Istedet for at emigrere til Utah tilraades det dem at opbygge deres eget lille Zion blandt dem selv, hvor Klimaet og Sæderne ikke ere fremmede for dem. De have nu florerende Konferencer og Grene, og deres Hovedsæde Laie er et af de smukkeste Forsamlingshuse, som findes i hele Verden udenfor Zion. Folket er baade i fysisk- og mental Henseende en nobel Race af gamle Israel, og Erlighed, Gjæstfrihed og Godgjørenhed ere stærkt fremtrædende Karaktertræk hos dem. Præs. Smith vil glæde alle de Hellige og Eldsterne paa disse Øer meget ved sit Besøg, og han vil selv samle nye Kræfter til atter at tage fat paa sit ansvarfulde Arbejde, naar han kommer tilbage til Aprilkonferencen.

Under hans Vortrejse ledes Kirkens Aftører af hans to Raadgivere, John R. Winder og Anton H. Lund.

Kjøbenhavns Sangkar

gav Fredag Aften den 26. Marts en udmærket Aftenunderholdning under Ledelse af Eldste L. M. Sørensen som Dirigent. Et rigt og interessant Program blev udført bestaaende af Sang, Musik og Deklamationer. Salen var oversyldt baade paa Gulvet og i Galleriet, og Alle følte, at de havde nydt en behagelig Aften. Naar saa tages i Betragtning, at Korets Medlemmer alle ere Mænd og Kvinder, der hver Dag maa arbejde for deres Brød, er det dobbelt rosværdigt at se deres Interesse for Sang og Musik.

Torsdag den 1. April 1909.

Niels Peter Nielson junior,

Missionssekretær for den skandinaviske Mission, er født i Salt Lake City, Utah, den 14. Oktober 1884. Da han var fem Aar gammel, flyttede hans Forældre til Pocatello, Idaho, hvor han siden vorede op og modtog sin Uddannelse i Stadens offentlige Skole; i 1903 fik han

ved Brigham Young's Collegium i Logan, Utah, bedste Karakter i Handelsvidenskab. Han indtraadte derefter som sin Faders Kompanjon i en større Handelsforretning og beklædte Stillingen som Bogholder. Eldste Nielson lod sig allerede i en tidlig Alder benytte i kirkelige Tjenester; han blev saaledes i Januar 1904 kaldet til at indtage en Plads i Pocatello Stads Søndagskokers Bestyrelse, og senere blev han Bestyrelsens Sekretær. Denne Stilling beklædte han, indtil han modtog et Kald fra Kirkens Første Præsidentskab til at udføre en Mission til Skandinavien. Han forlod som Følge heraf Salt Lake City den 20. Juli 1907 og ankom til København sammen med 7 andre Eldster den 12. August.

Herfra blev han beskiftet til at virke i Trondhjems Konference,

Norge, og fik anvisst Røros Gren til Arbejdsmark; her virkede han et Aar ved at uddele Skrifter og ved at prædike i Byen og de omliggende Bygder. Dette gav ham en udmerket Lejlighed til at studere både Sproget og Folkelivet i det nordlige Norge. Han blev derefter forflyttet til København i August 1908 og blev af Missionspræsident Søren Rasmussen beskiftet til at overtage Pladsen som Missionens Sekretær efter Eldste N. C. Christensen junior, der løstes med Tilladelse til at rejse hjem. Broder Nielson er en dygtig Kontormand, samvittighedsfuld og flittig i sit Embede, beseden og fordirlingsløs i sin Opræden og venlig i sin daglige Omgang. Hvis han fortsætter, som han har begyndt,

N. P. Nielson

• kunne vi forudsige ham en lys Fremtid, og at han i mange Aar vil kunne virke og arbejde i sit Folks og Guds Kirkes Interesse, hvor som helst hans Virkefreds end bliver.

• Mormonismen og Præsterne i Esbjerg.

Præsidenten for Aarhus Konference, Andrew H. Andersen, sender os en Beretning om et nylig afslagt Besøg i Esbjerg, hvor der mellem ham, 3 Lutheriske Præster og en Methodistpræst førtes en hed Debat, i hvilken baade Pressen og Publikum tog livlig Del. Da det uden Twivl vil interessere vore Læsere at gjøre nærmere Bekjendtskab med Enkelthederne i denne Episode, ville vi lade Præs. Andersen selv fortælle:

„Torsdag den 4. Marts afholdt jeg et Møde i Aft holdshjemmet, hvor omtrent 130 Personer vare til Stede, og hvor jeg talte over Emnet: „Mormonismens Mission i Verden“. Ved Mødets Slutning bekjendtgjorde Pastor Bjerring, som var kommen til Stede, at han vilde holde et Møde for at afsløre den virkelige Sandhed angaaende Mormonismen; Tiden og Stedet for et saadant Møde vilde blive bekjendtgjort i Byens Blade. Fredag Aften den 12. blev bestemt til Mødets Aft holdelse i Missionshusets smukke og store Sal, der kan rumme henimod 900 Mennesker, og nævnte Aften var hvert eneste Sæde og hver eneste Plads optaget.

Pastor Bjerring indedede Mødet med 20 Minutters Oplysning angaaende „Mormonismens Oprindelse“, som det behagede ham at kalde det, hvorefter Pastor Bruun i andre 20 Minutter angreb nogle af Mormonismens Lærdomsprincipper. 2 Præster og 3 andre Lutheranere brugte derefter hver en Del af 20 Minuter til at angribe „Mormonismen“, og saa blev der endelig tilstaaet mig 20 Minuter til at modbevise alle deres bitre Angreb og uhøviske Beskyldninger. Jeg anvendte Tiden efter bedste Evne, og idet jeg appellerede til Tilhørernes Sympati og Frisind, gjorde jeg opmærksom paa, at vi rejse ligesom Frelserens Sendebud i Fordums Dage — uden Pung og Taske, uden Løn eller Godtgjørelse, og at Hensigten med vor Virksomhed iblandt Folket var at udbrede Kristi Evangelium saaledes, som vi ærligt og oprigtigt ere komne til at forstaa det ved at læse de hellige Skrifter. Ligefedes henviede jeg Opmærksomheden paa de mange og forskellige religiøse Samfund i vor Tid, der inddyrdes bekæmpe hinanden, hvorved Kristi sande Disciples Kjendemærke, Enighed, ganske udelukkes. Jeg sluttede mine Beværfninger med at meddelle Tilhørerne, at Tiden, der var tilstaaet mig, var aldeles utilstrækkelig til blot tilnærmedesvis at kunne imødegå de mange Udtalelser, der vare fremkomne, men jeg indbød Alle til et Møde den følgende Aften, hvor jeg da vilde indhente det Forsømte.

En kort Tid blev derefter anvendt til Diskussion angaaende Spørgsmålet af ringere Betydning, hvori jeg vandt Sejren ved en sindig og høflig Opræden, hvormod Præsterne blev heftige og i den Grad vrede, at en af dem, Pastor Bruun, endog udfkjeldte mig personlig og mit Folk med stygge Navne og udslyngede Ukvemsord til Højre og Venstre, hvilket dog, til hans egen store Ædningselse, straffedes med Tilhørernes Mishagsytringer og Foragt. Mødet hævedes under en meget oprørt Sindsstemning.

Den følgende Aften, 15. Marts, præcis Kl. 8, aabnede vi vort Møde i Spangsbergs Koncertsal, der var lejet for Aftenen for 25 Kr. Denne rummelige Sal var fyldt til Trængsel, baade Gulvet og Galerierne; der maa have været mindst 800 Mennesker til Stede. Nu var det min Nr! I 2¹/₂ Time talte jeg til en af de mest opmærksomme Tilhørerfarer, jeg nogensinde har set, og besvarede de forskellige Angreb, som Tiden den foregaaende Aften ikke tillod mig at imødegaa. Netop som jeg sluttede, rejste Pastor Bruun sig, og rystante af Harme forlangte han Ret til at tale, hvilket jeg ikke fandt nogen Grund til at indrømme ham, da han i Strid med alle Regler og god Tone ikke havde anmodet om mit Samtykke dertil. Heller ikke kunde jeg lægge Beslag paa Tilhørernes Taalmodighed længere, hvorfor jeg ønskede at slutte mit Møde med Ufshygelse af en Salme og ved at opsende en Bøn; naar dette var sket, havde jeg Intet at sige, selv om han vilde holde ud den hele Nat. Men saa kom han uden videre op paa Talerstolen, stillede sig ved min Side og begyndte at raabe som en gal Mand, hvorfor jeg mildt, men bestemt satte ham ned og bad ham blive paa sin Blads; dette forbitrede ham imidlertid end mere, saa at han aldeles rasende stormede ud af Salen og raabte og skreg, at han Mandag Aften vilde afholde et Møde i det samme Lokale.

Mandag Aften den 15. Marts kom. Der var pakfuldt Hus, og Trængselen blev saa stor, at man fandt det nødvendigt at henlægge Mødet til Spangsbergs Teater-Sal, der ogsaa blev oversyldt, og Mange maatte staa udenfor. Pastoren Angreb gjaldt naturligvis vores Lærdomsprincipper, og for Usandhedslyheder, Hadelighed og Modbydelighed er det vanskeligt at finde et Sidestykke hos en kristen og hæderlig Mand, sig da intet om en Præst. Denne Tirade varede omrent en Time, hvorefter 2 Timer anvendtes til Diskussion, hvorunder det tydeligt viste sig, at jeg havde Flertallet af Folket paa min Side. De mindedes nemlig Aftenen i Missionshuset. „Aftenunderholdningen“ afsluttedes med, at Præsterne sik en vis Politiker til at hjælpe sig. Men han syntes yndelig ubidende om parlamentariske Regler for Diskussioner, idet han vendte tilbage til allerede drøftede Spørgsmål o. s. v., og han sluttede med den for Præsterne lidet smigrende Finale, at det var en let Sag at bevise Alt fra Biblen, der, som Martin Luther selv havde sagt om den, var en „Ærøtterbog“. Disse bombastiske Bemærkninger fra en Mand,

til hvem Præsterne havde sat saa meget Lid, at han var benyttet som Allieret, fremkaldte larmende Hurraraab fra Forsamlingen, medens Præsterne sikkertig følte sig pinligt berørte ved et saadant „Mistillids-votum“ fra deres Menighedsleumer. Angaaende Mormonismen sagde den samme Herre, at den som Religion er upraktisk i vor moderne og oplyste Tidsalder. Derpaa tog jeg Anledning til at sige til Folket, at det saa' slemt ud for Præsterne og deres Sag, dersom de ikke længere kunde forsvare Kirken uden at tye til saadanne Redskaber, hvorför jeg vilde ende min Diskussion med dem og bekjendtgøre, at jeg vilde afholde Møde den paafølgende Aften i Koncertsalen, og at det vilde blive fredeligt i enhver Henseende, samt at Emnerne at tale over vilde blive: Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Organisation og Daab for de Døde, hvilke Læresætninger vare blevne saa skarpt angrebne uden at give mig Tid til Gjensvar.

Tirsdag den 16. Marts. Aftenen kom, og da Mødet aabnedes, var Salen oversyldt, der var maaße 750 Mennesker tilstede. Vi havde et godt Møde, hvor jeg i 2 Timer syntes at interessere Tilhørerne, som forholdt sig aldeles rolige. Saa nær, som vi kan finde ud, er Publikum vel tilfreds med Udfaldet af den Agitation og Strid, som ved Præsternes fejlslagne Beregninger og daarlige Dommekraft var paabegyndt af dem, og aldeles ikke af os. Vor Sejer bør maaße ikke saameget tilskrives vores Bibelargumenter som den bitre, voldsomme, næsten vilde og uhørvistte Opræden i Tale og Handling fra Præsternes Side, der havde en hæmmende Indflydelse paa den Alborsaand, som altid bør karakterisere saadanne Møder, hvor Guds Ord og hans Billie angaaende Guds Børn gjøres til Gjenstand for offentlig Behandling.

Baade de Hellige og vores Venner i Esbjerg ere glade over den Sejr, der saaledes tilfaldt os, hvilket tydeligt gav sig til Kjende ved Slutningen af Mandags-Aften Mødet, da den Methodist, som var Deltager i Striden, fremstod og sagde, at han ikke kunde undlade at beundre Mormonmissionærens Dygtighed og Talent i at forsvare sin Sag; „men“, sagde han, „en daarlig Sag behøver en god Advokat“.

Vi have nu besluttet herefter at afholde vores Møder i Esbjergs Aft holdshjem og forvente, at Mange ville besøge disse Sammenkomster og undersøge for sig selv, hvad Mormonismen lærer, da Præsterne selv vise deres Ubidenhed desangaaende i en opsigtsvækrende Grad. Det er sikkertig længe siden, at Noget har frembragt et saadant Liv og Røre i Esbjergs travle By som dette, og dersom Nogen er af den Mening, at Mormonismen er død, da vil han let komme ud af sin Bildfarelse ved at læse Referaterne i Esbjergs Dagblade angaaende de 3 Dages Kamp mellem en eneste Mormonmissionær, uden theologisk Dannelse og med et usfuldkomment Sprog, og 4 højlærde Theologer, der nyde en stor aarlig Løn fra Staten og deres Menigheder for at fungere som Sjælehyrder. Jeg føler mig i Taknemlighedsgjeld til „Social-Demokraten“ i Esbjerg,

der saa frisindet refererede Møernes Forløb. Vi have det Haab, at der maa komme noget Godt ud af Mødet mellem Mormonismen og Præsterne i Esbjerg."

Foruden Foranstaende ere vi ogsaa i Besiddelse af de forstjellige Dagblade i Esbjerg, der indeholder Referater angaaende det Foregående, men Bladene tillader os ikke denne Gang at uddrage noget af dem i „Stjernen“; kun ville vi gjengive nogle Linier fra Præsternes Organ, der har til Hensigt at lægge Skylden for det daarlige Udsald paa Socialisterne. Bladet siger nemlig: „Det Møde, som i Aftes afholdtes i Missionshuset om Mormonismen, havde samlet fuldt Hus, og Mødet fik et overordentlig livligt Forløb, dels fordi en af de Udsendinge fra Mormonstaten, som for Tiden opererer her paa Egnen, var mødt, dels fordi der i Forsamlingen var et ikke helt ubethdeligt Antal valgbare Socialister, der søgte at svale deres Harme ved at give Mormonen deres kraftige Tilslutning“. Socialisterne have uden Twivl Forstand nok til at skjelne mellem Ven og Fjende!

Red.

Føraarskonferencen i København

tog sin Begyndelse i Missionshusets store Sal. Lørdag den 27. Mars Aften kl. 8. Tilstede vare: Missionspræsident Andrew Jensen, Redaktionssekretær Oluf J. Andersen, Konferencepræsident James G. Varsen og de 27 i Konferencen arbejdende Missionærer samt som Besøgende: Konferencepræsident Andrew H. Andersen fra Aarhus; i alt 31 Eldster fra Zion samt mange Hellige og Venner.

Salmen: „Vi glædes og frydés i Sang med hverandre“ blev afsungen; Abningsbønnen opsendtes af Eldste Oluf J. Andersen, og deraf efter blev Salmen: „Morgenrøden Straaler bryde“ fungen.

Præs. Varsen bød de Førsamlede Velkommen og udtrykte sin Glæde over den herlige Venlighed, vi nu paavij havde til at mødes i Konference; han haabede, at vi maatte nyde en Fest sammen. Grensforstanderne afgave dernæst Rapporter angaaende Stillingen i deres respektive Grene: Jørgen Madsen over Lolland og Falster med Hovedsæde i Nykøbing; Ferdinand A. Petersen over Bornholm med Hovedsæde i Rønne; James Larsen over Sydvest-Sjælland med Hovedsæde i Slagelse; Niels P. Jeppesen over Nordvest-Sjælland med Hovedsæde i Hølbaek; James D. Petersen over Nordøst-Sjælland med Hovedsæde i Helsingør og Jens Mikkelsen over Sydøst-Sjælland med Hovedsæde i Roskilde. Foranmænte Brødre have i Forening med deres Medarbejdere omdelt en Mængde Skrifter og Bøger, afholdt mange Førsamlinger og søgt at gjøre Menneskene bekjendte med det Budskab, vi have at bringe. De Hellige ere som Regel gode, exemplariske Mennesker, der bære Troens Frugter, og Befolkningen som et Hele er venligsindet og fredelig, saa at selv om Fremgangen ikke kan kaldes særdeles stor, ere Udsigterne for Fremtiden dog lovende.

Til Afslægning blev Salmen: „Naar Synden vil mit Sind besvære“ jungen, hvorpaa Præs. Jensen benyttede Resten af Tiden til at give en overmaade interessant statistisk Oversigt over Mormonismens Vækst og Trivsel i Danmark siden den 1. Januar 1851, da den første Eldste i dette Land blev ordineret ved guddommelig Fuldmagt, hvorledes siden Konferencens Organisation den 21. Nov. 1851 med saa Medlemmer mangfoldige Tusinder ere tillagte Menighederne og samlede hjem til Vestens Bjergedale i Amerika, og hvorledes nu Hundrede af deres Sønner komme tilbage til disse Lande med Bud til Slægt og Venner om, at Gud virkelig igjen har talet til sine Børn paa Jorden. Han oplyste dernæst, at Kirken er voget og tiltaget overalt paa Jorden, saa at den i Dag bestaar af 59 Staver med henimod 700 Wards i Zion og 21 Missioner omkring i Europa, Asien, Afrika, Amerika og Australien med et samlet Medlemsantal af mere end 350,000. Intet andet Religionsfamifund paa Jorden har i det samme Tidsrum modt saa megen Modstand, men heller ikke udfoldet en saadan Livskraft som netop Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Mødet sluttede med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte.“ Taksigelse af Præs. Larsen.

Søndag Morgen kl. 10 havde Søndagskolerne Konference, hvor Rapporter aflagdes om de Skoler, der vare organiserede, af hvilke Kjøbenhavn viste højst rosværdige Resultater. Forstander for Kjøbenhavns Skole, Thorvald Petersen, lod derpaa udføre et udmærket Program, hvori fire af Skolens Klasser fik Lejlighed til at vise, hvad Flid og Samarbejde kan bringe det til, og Lærere, Lærerinder og Børn fortjene alle den højeste Ros. Til Slutning talede Eldste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jensen til Skolen, roste den for det gode Arbejde og opmuntriede Bestyrelsen, Forældre, Børn samt Lærere og Lærerinder til fortsat Virksomhed i den største af alle Missioner, nemlig Børnenes Lærdom og Opdragelse.

Eftermiddag kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Israels Gjenløser vor eneste Lyst“, Bon af omrejsende Eldste Hans C. Hansen, derefter Salmen: „Stor Herren er, og til hans Prism vi synge højt og fro.“ For at give hver af de i Konferencen virkende Eldster, der ikke havde talt i Møderne, Lejlighed til at fremstille sig for Folket og udtales nogle af de Følelser, der bevægede sig i deres Bryst, blev der stillet nogle saa Minuter til hvers Raadighed. Følgende Brødre fremstillede sig: Hans C. Hansen, Robert Andersen, Marius Simonsen, Joseph W. Petersen, Carl Christiansen, Niels Jensen, Joseph S. Nielsen, Joseph S. Beard, Carl H. L. Jensen, Peter H. Westenskow, Alfred A. Johannessen, Hans C. Hansen, Niels P. Nielsen junior, Lauritz M. Sørensen, Joseph Olsen, John Gotfred Hansen, Hans P. Andersen, Carl Nelson, Cleam Paulsen og Frederik Jørgensen. Det var særdeles interessant at høre de varme Følelser og de kraftige Vidnesbyrd, som disse Brødre uttalte i den korte Tid, og hver især af dem bevidnede sin Glæde over sit Arbejde og sin Billighed til at fortsætte, saalænge Herren ved sine Tjenere fandt det gavnligt at benytte dem i Missionsmarken, hvilket for de Tilstedeværende var et stærkt Bevis paa vore Missionærers Erlighed og uegennytige Selvopofrelse for deres Religion.

Præs. Larsen præsenterede derpaa Præs. A. H. Andersen fra Aarhus. Han tog til Text: „Gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv?“ Han udklæde paa en klar og overbevisende Maade Nødvendigheden af at tage Jesu egne Ord som vor Saligheds Rettesnor; alle Menneskelærdommie og Bedtægter ere aldeles værdiløse; thi selv hos den unge, rige Mand, der med Sandhed kunde svare Mesteren, at han havde holdt Budene lige fra sin Ungdom af, fattedes der Noget, det største og mest nødvendige, at løsdrive sit Hjerte fra det, som hører denne Verden til, og tage Korset og følge sin Frelser.

Præs. Jenson gjorde derpaa nogle Slutningsbemærkninger og omtalte vores Missionærers Værd samtid vor Virksomhed baadeude og hjemme.

Mødet hævedes med Assyngelse af Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Taksigelse af Frederik Jørgensen.

Aften kl. 7 var Salen fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med et Oratorium: „Priser vor Gud“, Bøn af J. G. Hansen, hvorefter Koret sang: „I det Fjerne, o Gud, har du samlet“. Præs. Larsen op læste derpaa den statistiske Rapport for det sidst forløbne Halvaar som følger: Antal Missionærer i Konferencen 27, Skrifter uddelte 100,023, Bøger 2,594, Fremmedes Hjem besøgte 84,481, Evangeliske Samtaler 4,045, Døbte 31, Ordinerede 10, Børn velsignede 10, Møder afholdte 331. Han udtalte sin Tilsredshed med Brødrenes Arbejde og var forvisset om, at det vilde bære Frugt i sin Tid. Han dvælede derefter ved nogle af Evangeliets første Principper og Nødvendigheden af at esterleve dem.

Eldste Oluf J. Andersen var den næste Taler. Han sagde, at han havde tilhørt denne Kirke, siden han var 16 Aar gammel, da han imod Forældres, Slægts og Venners Ønske annamnede denne upopulære Tro, og efter 44 Aars aktiv Tjeneste under forstjelligartede Forhold følte han sig i Dag mere tafnemlig end nogen Tid før i sit Liv for det Lys, han havde annammet, de Prøver, han i Fællesskab med Guds Folk havde gjennemgaaet, og den Tillid og Maade, som Gud og hans Tjenerne havde bevist ham, saa at han nu etter havde Lejlighed til at løste sin Røst til Forsvar for Sandhed og Ret, og det var hans Hensigt for Resten af sine Dage at bringe Mund og Pen til at oplyse sine Medmennesker om, at Gud har aabenbaret et Evangelium, der bringer baade timelig og aandelig Frelse. Frihedens Surdejg gjører i de hæderlige Klasser af Samfundet, blandt Saadanne, som maa ede deres Brød i deres Ansights Sved, og mange ere de, som løste deres Hoved og kræve Ret til ikke alene at tænke frit, men ogsaa til at tale og handle frit. Mormonismen er netop en saadan religiøs Forfatning, som gjør hver Mand og Kvinde baade uafhængige af den offentlige Mening og modige nok til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende. Disse ere de eneste Principper, der ville udfæmpe Kampen med falske Lærere og lejede Gejstlige, som sætte mere Pris paa fede Embeder end paa Menneskers Sjæle, over hvis Befærd de ere satte til at vaage.

Koret sang: „Hvor herligt er Zion“. Derpaa fremstod Præs. Jenson og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges. Han op læste ogsaa Eldsternes Bestikkelse, som følger: James J.

Larsen, Präsi. for Kjøbenhavns Konference samt Forstander for Kjøbenhavns Gren med Fredrik Jørgen som Sekretær; til at virke i Grenen: Joseph W. Petersen, Joseph M. Olsen, Hans P. Andersen, Cleam Paulsen, Carl C. Nelson, John Gotfred Hansen, Joseph S. Beard, Lauritz M. Sørensen, Peter H. Westenskow og Ferdinand A. Petersen.

Nordøst-Sjællands Gren: James D. Petersen og Hans C. Hansen (fra Salem, Idaho) med Hovedkvarter i Helsingør;

Sydøst-Sjællands Gren: Hans Mikkelsen og Joseph S. Nielsen med Hovedkvarter i Roskilde;

Nordvest-Sjællands Gren: Carl H. L. Jensen og Alfred A. Johannessen med Hovedkvarter i Holbæk;

Sydvæst-Sjællands Gren: Jørgen Madsen og Marius Simonsen med Hovedkvarter i Nykøbing;

Bornholms Gren: Niels P. Jeppesen og Hans C. Hansen (fra Weston, Idaho) med Hovedkvarter i Rønne. Det første Navn ved hver Gren er Navnet paa dens Forstander.

Hans C. Hansen (fra Tooele, Utah) omræssende Eldste i den hele Konference.

Han benyttede Lejligheden til at forklare for de Tilstedeværende den Maade, hvorpaa vi i denne Kirke stemme over vore Embedsmænd; intet Samfund i Verden har større Frihed til at vælge eller forkaste, end vi som et Folk have. Han gif derefter over til sin Text Eph. 4, 11.: „Og han beskifte Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere“. Dette, sagde han, var den oprindelige Kristi Kirke, saaledes som han, Mesteren, selv oprettede og organiserede den. Der er ikke givet Menneskenes Børn noget mere fuldkommen Monster end dette, og hvor der ikke i hans Tid fandtes en saadan Kirke, der sandtes ikke Kristi Lære, men hvis nogen Kirke i vor Tid mangler saadanne Embedsmænd og Anordninger, da er den heller ikke Kristi sande Kirke, hvad Navn, den end giver sig selv. Hvorledes er Verdens Stilling i Dag med Henblik paa Religionen? Jo, Folket har tabt al Tillid til sine Ledere, og i Lande som England, Tyskland og Skandinavien, hvor Folkekirken opretholdes ved Besolningens Skatter, betragtes Præstelønnen som en Byrde og Ordets Tjenere som aldeles overflødige, ja, unhyttige. Et Folk, der har tabt Tilliden til sine Ledere, mangler det, der alene kan gjøre det til et fremadskridende, stærkt og lykkeligt Folk. Lykkeligere er derfor de Sidste-Dages Hellige stillede; thi vi have fuld Tillid til vores Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere, som Gud ved Alabenbaring har indsat i sin Kirke i vores Dage; naar vi ved vor Stemmegivning opløste vor højre Haand mod Himmelnen som et Tegn paa vort Bisald til at op holde disse Mænd i vor Tro og bedste Billie, saa ved vi, hvad vi gjøre, og i vor Morgen- og Aftenandagt bede vi for dem og lære vores Børn at gjøre ligesaa. Det er Nar sagen til, at disse vores unge Sønner fra Utah ere her i Dag og stræbe haardt for at lære Sproget, saa at de kunne fortælle Folket angaaende den Tro, deres Forældre annammede i disse Lande for mange Aar siden, og som gav dem Mod og Styrke til at udholde Prøver og Forfølgelser i deres Fædres Land.

Konferencen afsluttedes derpaa med en Sang af Koret: „I himmelsk Fred“. Takkigelse af omrejsende Eldste Hans C. Hansen.

Mandag afholdtes Præstedømsmøde i to Afdelinger, i hvilke Missionærerne afgave deres individuelle Rapporter angaaende deres Virksomhed og udtalte deres personlige Følelser og Erfaringer samt overvejede de bedste Planer for Forfremmelsen af Herrens Værk i de respektive Distrakter. Mellem Møderne var der en Times Ophold, i hvilken alle Eldsterne blevet indbudte til et øgte svenst „Smörgåsbord“ i Missionshusets Spisesal. Tiden i sidste Møde blev optaget af Præsidenterne Jensen, Larsen og Andersen samt Eldste Oluf J. Andersen til at raade og opmunstre Brødrene til fortsat Virksomhed, og Alles Hjerter fyldtes med Glæde og Tilsfredshed over den udmarkede Land, der gjorde sig gjældende paa Møderne.

Aften Kl. 8 afholdtes Nadvermøde, hvori de Hellige og Missionærerne deltog, efter at Eldste J. Gotfred Hansen havde forklaret Betydningen af det hellige Maaltid. De lokale Autoriteter og Organisationer blevet derpaa foreslaede til Opholdelse med enstemmigt Bisald, hvorefter Præs. Andrew Jenson og Folketingsmand J. J. Samuelsen talte til Forsamlingen om Hverdagslivets Pligter mod Gud og mod vor Næste. Broder Samuelsen bar et stærkt Bidnesbyrd angaaende de Besignelser, han havde nydt ved at betale sin Tiende, og betonede Storheden hos en Kristi Discipel ved at opfylde selv de tilsyneladende mindste Pligter.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference og udførte et righoldigt Program, hvis enkelte Numre alle vare velsykkede. Et Par af de unge Søstre, som talte om religiøse Emner, stilte sig saa godt fra deres Øverv, at det vilde have gjort enhver theologisk Kandidat Vre.

Onsdag Aften Kl. 8 holdt Præs. Andrew Jenson et overmaade interessant Foredrag, hvori han ved en levende Fremstilling af sine mangehaande Oplevelser fængslede sin store Tilhørerskare.

I Aften, den 1. April, gives en Afskedsfest for alle Eldsterne, inden de gaa til deres Arbejdsmarker. Den kvindelige Hjælpsforening arrangerer Festen. Baade de Hellige og deres Venner ere indbudte, og der forventes en god, festlig Aften.

Fred. Jørgensen,
Konference-Sekretær.

Indhold:

Guddommelige Skniers Natur og Virkelighed	97	Københavns Sangkor	103
Missionspræsidentens Besøg i Sydl. land	102	Nedaktionelt:	
Gorden rundt	102	Niels Peter Niellson jnnior ..	104
Besøg paa Sandwichøerne.....	102	Mormonismen og Præsterne i Esbjerg	105
		Kongaaarskonferencen i København	108

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade II, København V.

Trust hos J. C. Vording (B. Petersen).